

[Fogh Rasmussen]

lade tingene vokse frem nedefra og blive bæredygtige?

Venstre vil gerne være med til at hjælpe frivillige overskudsdelingsordninger på vej ude på de enkelte arbejdspladser ved at lægge nogle bedre lovgivningsrammer, end der gælder i dag. Jeg vil da godt pege på erfaringerne fra Sverige og fra Frankrig med skattebegunstigelse af erhvervsopsparring. De viser, at der blandt lønmodtagerne er en vældig interesse, bare vi gør det mere fordelagtigt at investere i erhvervslivet.

Efter venstres opfattelse består der mellem virksomhedernes ledelse og virksomhedernes medarbejdere en fælles økonomisk interesse i at skaffe erhvervslivet de bedst tænkelige udviklingsmuligheder. På langt de fleste arbejdspladser er der et samarbejdsklima og en medindflydelse, som er langt bedre, end man får indtryk af ved at lytte til visse faglige organisationsledere. Venstre vil gerne være med til at styrke denne fælles økonomiske interesse og dette samarbejde, og vi føler, at dette ønske deles af langt de fleste virksomhedsledere og lønmodtagere.

Tvangsordninger, der presses ned over alle virksomheder og alle lønmodtagere, vil ikke fremme, men hæmme dette samarbejde. En rammelovgivning derimod, som gør det nemmere og som gør det mere attraktivt at etablere frivillige ordninger med lønmodtagernes medejendomsret, vil styrke samarbejdet og den fælles økonomiske interesse til gavn for både virksomhederne, de ansatte og samfundet.

Ninn-Hansen (KF):

Dansk Socialrådgiverforening, der for tiden er ude i en konflikt, har fremstillet en mærkat, hvor der står en udmærket sætning. Der står: »Det lønner sig at kæmpe.« Jeg skulle være den sidste til at bebrejde arbejdsministeren, hvis han finder, at det er rigtigt at gøre noget sådant. Jeg vil bare i al stillfærdighed gøre arbejdsministeren opmærksom på, at det jo ikke er ligegyldigt, hvad man kæmper for – heller ikke, hvad man kæmper imod. Den fremragende spanske forfatter Cervantes har på glimrende måde redegjort for, hvad man får ud af at kæmpe f.eks. mod vejrmøller.

Man stiller efter den redegørelse, arbejdsministeren har givet, sig selv, arbejdsministeren og tinget adskillige spørgsmål.

Det første spørgsmål, jeg gerne vil stille, er: hvad vil regeringen egentlig med denne debat? Det kan jo ikke være, fordi man mener, at man skal udfylde folketingets sparsomme dagsorden. Vi havde indtryk af, at der var nok i forvejen, og at vi egentlig ikke behøvede mere. Alligevel ønskede arbejdsministeren at komme med sin redegørelse og vel også at få debatten.

Er det en videreførelse af den undersøgelse, som flere har nævnt, en meningsundersøgelse, der drejer sig om, hvorvidt folk ønsker at få en overskudsdeling? Ja men det kan det da ikke være. Der er da ikke noget mere flintrende ligegyldigt end den undersøgelse. Og hvorfor er der ikke det? Fordi såvel arbejdsministeren som alle andre ved, at såfremt regeringen skulle få et flertal for sine tanker, kommer der noget, der er langt bedre og sikrere end en sådan undersøgelse, nemlig en folkeafstemning. Der skal jeg yde mit bidrag og love arbejdsministeren, at vi nok skal sørge for en folkeafstemning, hvis man får gennemført de tanker, arbejdsministeren har. Derfor er der ingen grund til at interessere sig for en undersøgelse, det er noget ligegyldigt. Hvis man kommer igennem med det her i dette hus, kan man få at høre, om befolkningen virkelig ønsker den form for overskudsdeling eller den ikke ønsker det.

Det andet spørgsmål, jeg vil stille, er: er der så noget nyt i arbejdsministerens tale, der kan gøre regeringens opfattelse af ØD eller overskudsdeling, eller hvad man kalder det – ukært barn har jo også somme tider mange navne – mere attraktivt? Nej. Jeg har i hvert fald svært ved at få øje på det. I redegørelsen siges der, at det andet hovedprincip i regeringens opfattelse er, at der skal være tale om en fælles ordning, og lidt længere henne i talen siges der, at der skal være en fællesfond, hvad der vel er det samme som den centrale fond, man tidligere har interesseret sig for. Så er vi jo lige langt, det vil sige, vi er ingen steder, for det er det, regeringen har haft som princip hele tiden, mens vi har drøftet denne sag. Det er det, der altid – konstateret første gang i 1973 og gentagne gange senere – har været et flertal imod her i folketinget. Dermed er det fastslået, at der ikke er noget nyt og attraktivt i denne rede-